

Sygn. akt V CSK 633/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku K. M. i J. M.
przy uczestnictwie T. [...] S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 9 lipca 2015 r. Wnioskodawcy w skardze kasacyjnej wskazali, że jej przyjęcie do rozpoznania ma uzasadniać potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów przez rozstrzygnięcie, czy rozpoczęcie przez przedsiębiorcę posiadania służebności na potrzeby urządzeń przesyłowych na gruncie obciążonym należącym do Skarbu Państwa, które następuje na skutek uchylenia zasady jednolitego funduszu własności państwowej, wypełnia przesłanki wejścia w posiadanie w dobrej wierze. Jakkolwiek wnioskodawcy formalnie powołali się na przesłankę określoną w art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c., to w istocie uzasadniając zasadność przyjęcia ich skargi kasacyjnej do rozpoznania połączyli tę przesłankę z określoną w art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c. przesłanką występowania istotnego zagadnienia prawnego. Niemniej żadna z tych przesłanek w niniejszej sprawie nie jest spełniona.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej

skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Wnioskodawcy formułując problem do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie skorelowali go z podniesionymi w skardze kasacyjnej zarzutami naruszenia prawa materialnego. Skutecznie został przez nich bowiem sformułowany tylko zarzut naruszenia art. 7 k.c., dotyczącego jednak domniemania dobrej wiary i niebędącego podstawą wymagania dobrej wiary jako przesłanki zastosowania krótszego, bo 20-letniego terminu zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Nie można z kolei uznać za skuteczny zarzut dotyczący dokonania przez Sąd drugiej instancji błędnej oceny dobrej wiary uczestnika w okolicznościach sprawy, skoro wnioskodawcy nie powołali żadnego przepisu, który miał być w tym zakresie naruszony. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie mógłby więc wyjaśnić wątpliwości podniesionej przez wnioskodawców.

Rozpatrując zaś kwestię wystąpienia przesłanki w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie dostrzec należy, że wnioskodawcy powołali orzeczenia, w których podniesiony przez nich problem miał być rozbieżnie oceniany, jednak nie wskazali żadnego przepisu, którego wykładnia w tych orzeczeniach miałyby być rozbieżna i który w związku z tym miałyby zostać poddany wykładni przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

aw

jw